

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. Благоевград, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гургана М. Симеонова

при участието на секретаря Димитрина В. Павлова
като разгледа докладваното от Гургана М. Симеонова Административно наказателно дело № 20221210200062 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от И. Б. З. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр. Б., ул. „З.“ № против Наказателно постановление № 006424/03.12.2021г., издадено от началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на жалбоподателя на основание чл.179, ал.3а ЗДвП е наложена "глоба" в размер на 1800лв. за нарушение на чл.139, ал.7 от същия закон.

В жалбата се релевират доводи за неправилност на атакуваното наказателно постановление, както и че същото е издадено при допуснати нарушения на процесуалните правила и в пълно несъответствие с фактическата обстановка. Поддържа се неяснота, касаеща датата на съставяне на АУАН, имаща съществено значение за преценката за спазване на предвидените с чл.34 ЗАНН срокове. Навежда се, че при съставянето на АУАН е допуснато нарушение на чл.40, ал.1 ЗАНН. Твърди се нарушаване на законоустановената процедура предвид установяването на нарушението с автоматизирано техническо средство, в който случай следвало за същото да бъде издаден електронен фиш. Оспорва се компетентността на актосъставителя и наказващия орган. Поддържа се неяснота по отношение на мястото на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено имащи значение за неговата индивидуализация. Сочи се, че по делото не са налице доказателства установяващи, че жалбоподателят е извършил санкционираното с НП нарушение

По изложените съображения се прави искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление и се претендира присъждането на направените по делото разноски

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. К.А., която поддържа депозираната жалба.

Въззиваемата страна се представлява от ю. Д. А., която оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да потвърди атакуваното наказателно постановление като

издадено при спазване на процесуалните изисквания и на основание материално-правните норми. Релевира възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение и направените пътни разходи.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 25.06.2021г. свидетелите С.Р. и В.В. – служители на сектор „Контрол и правоприлагане“ в Национално Тол управление при АПИ изпълнявали служебните си задължения на път I-1, 371+377, край с. Железница, общ. Симитли. Чрез електронната система, монтирана в автомобила им, контролните органи получили справка, че към тях приближава автомобил, за който не е заплатена дължимата се на основание чл.10, ал.1т.2 ЗП тол такса.

Около 10.50 часа, на път I-1, 371+377, Р. и В. спрели за проверка товарен автомобил, марка-ДАФ, модел-ФТ ХФ95. 430 с рег. №, управляван от жалбоподателя И.З..

При извършената от контролните органи справка в електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, било установено, че на 09.06.2021г. в 06.53 часа, товарен автомобил, марка-ДАФ, модел-ФТ ХФ95. 430 с рег. № е засечен по път А-3L: Благоевград-Бобошево-2, км 90+219, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за автомобила не е заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Нарушението било засечено от контролно устройство с идентификатор № 10102, като в системата по чл. 167а, ал. 3 от Закона за движението по пътищата номер е генериран доказателствен запис 006424/09.06.2021г.

При така направените в хода на извършената проверка констатации, св.С.Р. приел, че на 09.06.2021г. жалбоподателят е извършил нарушение на чл.139, ал.7 ЗДВП, поради което на 25.06.2021г., в присъствието на свидетеля по установяване на нарушението- В. и жалбоподателя, съставил срещу последния АУАН №006424/09.06.2021г.

Акът бил предявен на нарушителя, който вписал в него, че е глобен неправомерно, като камионът има машинка, която винаги е включена и има пари по салдото.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление, което връчено на жалбоподателя на 16.12.2021г.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели Р. и В. и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства: Становище от отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“ с изх. №09-99-800/28.02.2022 г.; Решение №101 на Министерски съвет от 20.02.2020 г. за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние –тол такса. АУАН №006424/09.06.2021 от 25.06.2021 г.; Разписка за получаване на акта; Писмо от АПИ с изх. №94-00-20534/10.12.2021 г.; Свидетелство за регистрация Част 1; Копие на карата; Договор за предплатен баланс №2143/24.02.2020 г.; Пълномощно; Заповед №ЧР-НТУ-33/23.01.2019 г.; Заповед №РД-11-167/08.02.2021 г.; Заповед №РД-11-486/20.04.2021 г.; Справка нарушения; Снимков материал на лист 62-63 от 09.06.2021 г.; Известие за доставяне; Плик.

При изграждане на фактическите си изводи, съдът се довери на показанията на свидетелите Р. и В., като съобрази тяхната последователност, непротиворечивост и корелацията им с приетите по делото писмени доказателства. Високата

доказателствена стойност на показанията на тези свидетели се основава и на това, че същите възпроизвеждат преките си възприятия за релевантни към предмета на делото обстоятелства.

Писмените документи, доколкото са относими към предмета на делото и изясняват същото, съдебният състав кредитира изцяло и основа фактическите си изводи и въз основа на тях, като същите са приобщени по надлежния процесуален ред.

От показанията на свидетелите Р. и В., доказателствен запис от 09.06.2021г. с приложения към него снимков материал и съставения АУАН се установяват дата, мястото и начина на извършване на проверката и констатираното нарушение.

От свидетелството за регистрация Част I, се установява, че товарен автомобил, марка-ДАФ, модел-ФТ ХФ95. 430 с рег. № е собственост на „К. С.“ Е..

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на преклузивния срок за обжалване по чл. 59, ал.2 от ЗАНН (НП е връчено на 16.12.2021г., а жалбата е от 22.12.2021г.), насочена е срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображенията:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от посочените от жалбоподателя основания.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че Наказателното постановление е издадено от оправомощено на основание чл.189е, ал.12 ЗДвП лице със Заповед № РД-11-167/08.02.2021г. на председателя на управителния съвет на АПИ, а АУАН съставен от компетентен орган по смисъла на чл. 167а, ал. 2 ЗДвП, определен със Заповед № РД-11-486/20.04.2021г. на председателя на управителния съвет на АПИ.

От приложения към административнонаказателната преписка АУАН се установява, че същият е съставен на 25.06.2021г., която е и посочената в акта дата на неговото съставяне. Номерът на акта – 006424/09.06.2021г. представлява номерът на доказателствения запис, генериран за процесното нарушение в системата по чл.167а, ал.3 ЗДвП и същият е различен от датата на съставянето на акт, която е посочена по ясен начин. Ето защо въведеното във въззивната жалба възражение за неяснота, касаеща датата на съставянето на АУАН се явява неоснователно.

Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение на чл.40, ал.1 ЗАНН, предвид това че актът е съставен в присъствието на свидетел при констатиране на нарушението. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл.40, ал. 1 и ал.3 ЗАНН и чл.43, ал.1 ЗАНН налага извода за спазване на процесуалните правила в случаите, когато АУАН е съставен в присъствието дори и на един свидетел, стига той да е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Императивното изискване за двама свидетели е предвидено единствено в случаите, когато липсват свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие. Тогава АУАН се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. Единствено при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, съставянето на акта в присъствието само на един свидетел представлява нарушение на процесуалните правила. В подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН, която изисква АУАН да е подписан от поне един свидетел, т. е. подписът на един свидетел е достатъчен, за

съответствието на съставения АУАН на изискванията на ЗАНН. Ето защо доколкото свидетелят В. е присъствал при установяване на описаното в акта нарушение, АУАН е съставен в съответствие с регламентацията на чл. 41 и чл.43 ЗАНН.

При направен извод за извършено нарушение на чл. 139, ал.7 ЗДвП, за което се налага определеното в чл.179, ал.3а ЗДвП наказание св. Р. е съставил АУАН в съответствие с регламентирания в ЗДвП ред, доколкото с разпоредбите на ал.1 –ал.11 на чл. 189е ЗДвП изрично е предвидено правомощие на контролните органи да съставят АУАН при установяване на извършено нарушение на чл.179, ал.3-3в ЗДвП.

Не е налице и неяснота, касаеща датата и мястото на санкционираното нарушение, предвид това че в съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП изрично е посочено, че нарушението е извършено на 09.06.2021г. в 06.53ч. на път А-3L: Благоевград-Бобошево-2, км 90+219, включен в обхвата на платената пътна мрежа

Въззивната инстанция, намира обаче, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Законосъобразността на съставения АУАН и издаденото НП е обусловена от спазването на въведените с чл.42 и чл.57 ЗАНН императивни изисквания към тяхното съдържание. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, санкционираното нарушение да бъде описано пълно, прецизно и разбираемо,като се съдържат всички признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. Наличието на пълно описание на нарушението и съответствието на словесното му описание с правната квалификация са основна гаранция за осъществяване на съответна на административното обвинение право на защита.

В конкретния случай АУАН и издаденото въз основа на него НП не отговарят на въведените с чл.42 и чл.57 ЗАНН изисквания към съдържанието им, доколкото извършеното описание на приетото за реализирано от жалбоподателя нарушение, респ. обстоятелствата, при които е извършено не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза.

В случая в атакуваното НП не са изложени твърдения, че на датата на извършване на санкционираното нарушение – 09.06.2021г. за когато е установено, че товарен автомобил, марка-ДАФ, с рег. № е засечен по път А-3L: Благоевград-Бобошево-2, км 90+219, включен в обхвата на платената пътна мрежа не е заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП е управляван от жалбоподателя И.3..

Посоченото е част от фактическия състав на нарушението по чл. 139, ал.7 ЗДвП, за чието извършване на основание чл. 179, ал.3а ЗДвП се налага административно наказание. Констатираната липса на релевантен за обективната съставомерност елемент на инкриминираното нарушение и на съответните фактическите обстоятелства представлява нарушаване на императивните изисквания на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН и предпоставя отмяна на санкционния акт.

Настоящият съдебен състав, намира издаденото НП и за материалноправно незаконосъобразно.

В случая жалбоподателят З. е бил установен от контролните органи да управлява ППС на 25.06.2021 г. Безспорно е и че превозното средство е собственост на юридическо лице – "К. С." Е.. Липсват обаче каквито и да е доказателства, че именно жалбоподателя е управлявал товарният автомобил на датата, за която е установено нарушението на чл.139, ал.7 ЗДвП, което би обосновало ангажирането на административнонаказателната му отговорност на основание чл.179, ал. 3а ЗДвП. По делото не са налице доказателства на 09.06.2021г. товарният автомобил да е спиран за

проверка от контролните органи на АПИ или установяването по друг начин(товарителница, пътен лист, декларация от собственика и т. н.) на водача на автомобила към тази дата. Ето защо наказващият орган, чиято е доказателствената тежест не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по необходимия несъмнен начин, че именно З. е управлявал ППС-то и на 09.06.2021г. Изявлението на актосъставителя, че жалбоподателят не е отрекъл, че той е управлявал камиона на 09.06.2021г. е крайно недостатъчно да бъде установено по безспорен начин авторството на извършеното на тази дата нарушение на чл. 139, ал.7 ЗДвП В този смисъл настоящият състав счита, че АНО не е ангажирал доказателства, които в нужната степен да доказват, че на 09.06.2021 г. именно жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 139, ал. 7 ЗДвП.

/В този смисъл Решение № 1919 от 2.12.2021 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 2549/2021 г., Решение № 409 от 10.03.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 3251/2021г./

Предвид горното наказателното постановление, предмет на настоящия съдебен контрол като издадено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила следва да бъде отменено.

При този изход на делото, право на присъждане на разноските за производството се поражда за жалбоподателя.

В случая жалбоподателят чрез процесуалния си представител претендира присъждане на разноски по представен списък за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 720 лева и пътни разходи в размер на 50 лева. Пътните разноски обаче не следва да се присъждат доколкото кръгът на дължимите съдебни разноски е очертан изчерпателно в разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК. Тези разноски не са съдебноделоводни разноски по смисъла на тази разпоредба, нито пък представляват адвокатско възнаграждение и не могат да се претендират на осн. чл. 78 ГПК, към която препраща чл.143 АПК. Отговорността за разноски е ограничена, защото не включва всякакви други разходи и пропуснати ползи от страната по делото /напр. пътните разноски за явяването на страните пред съда/ и е обективна. В този смисъл Решение по т.д 2367/2015 на ВКС, I ТО, Решения на ВКС по гр.д. 5663/2013 и по гр. д.5193/2013г. на IV ТО, Определение № 182 от 25.04.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4315/2018 г., III г. о., и др. Така описаните разноски е следвало да бъдат съобразени при договарянето на съответното адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна релевира възражение за прекомерност на така заплатеното възнаграждение, което районният съд намира за основателно предвид това, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, изискващи специални процесуални усилия по обжалване на НП.

Намаляването на заплатеното адвокатско възнаграждение е допустимо до минимално определения размер, съгласно чл. 36 ЗА. От своя страна чл. 36 ЗА препраща към НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет.

Съгласно 18, ал.2, вр чл.7, ал.2 т.2 от Наредбата за защита по дела с определен интерес възнагражденията при интерес от 1000 до 5000 лв. са 300 лв. + 7 % за горницата над 1000лева. Ето защо съотнесено към размера на наложената с наказателното постановление имуществена санкция в размер на 1800лева, определеният по реда на Наредбата минимален размер на адвокатското възнаграждение възлиза на сумата 356.00 лева, която сума следва да бъде присъдена в полза на жалбоподателя.

Разноските следва да бъдат възложени в тежест на Агенция „Пътна

инфраструктура“, която е юридическото лице, в чиято структура е включен административният орган – издател на оспореното наказателно постановление

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 1, изр.1 предл.3 ЗАНН, Районен съд - Благоевград НО, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 006424/03.12.2021г., издадено от началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на И. Б. З. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Б., ул. „З.“ № на основание чл.179, ал.3а ЗДвП е наложена "глоба" в размер на 1800лв. за нарушение на чл.139, ал.7 ЗДвП.

ОСЪЖДА на основание чл.63, ал.3 ЗАНН вр. чл.143, ал.1 АПК Агенция „Пътна инфраструктура“, да ЗАПЛАТИ на И. Б. З. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Б., ул. „З.“ № сума в размер 356.00 лв./триста петдесет и шест лева/, представляваща направени по делото разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административен съд - Благоевград, в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____